

denes organisationer, blev der drøftet forskellige ændringer i sømandsskatteloven. Enkelte af disse ændringer blev gennemført allerede sidste år. Det drejede sig navnlig om en forhøjelse af sømændenes faste fradrag for udgifter i forbindelse med arbejdet om bord m. m., det såkaldte standardfradrag. De øvrige spørgsmål blev henskudt til undersøgelse i et udvalg, der siden maj sidste år har arbejdet med en gennemgang af sømandsskattelovens bestemmelser. Udvalget er næsten færdig med sit arbejde, og en betænkning herom vil foreligge i den nærmeste fremtid, således at den kan indgå i forhandlingerne om det nu fremsatte forslag. Når forslaget fremsættes allerede nu, skyldes det navnlig hensynet til den fastsatte frist for fremsættelse af lovforslag. Ved udformningen af de foreslåede ændringer er der imidlertid taget hensyn til de oplysninger, som jeg har modtaget om udvalgets overvejelser.

Den ændring, der har størst betydning for de sømandsbeskattede, angår det særlige fradrag, som tilkommer sømænd i udenrigsfart. Under hensyn til den siden fradragets fastsættelse skete udvikling i priser og lønninger samt til de særlige forhold, hvorunder tjenesten i udenrigsfart må udføres, foreslås fradraget forhøjet fra 170 kr. månedlig til 300 kr. månedlig. For ikke-forsørgere skal fradraget dog stadig højt kunne udgøre 15 pct. af indtægten om bord efter visse fradrag, men det nugældende minimumsfradrag for ikke-forsørgere foreslås forhøjet fra 50 kr. til 100 kr. månedlig.

Der stilles også forslag om en opregulering af det faste fradrag for de ikke-nordiske sømænd, som svarer sømandsskat med en fast procentsats på 15. Dette fradrag er efter de gældende regler 170 kr. månedlig, men foreslås ligesom fradraget for udenrigsfart forhøjet til 300 kr. månedlig. Herved er det også taget i betragtning, at de lettelser, der siden 1961 på forskellig måde er gennemført i sømandsbeskatningen, ikke er kommet de udenlandske sømænd til gode.

Skibe i fast rutefart har man efter hidtidig praksis kun anset for at være omfattet af sømandsskatteordningen, når sejldistance fra havn til havn er mindst 50 sømil. Denne regel foreslås lovfæstet, men samtidig søges gennemført en adgang til dispensation for ruter med mindre sejldistance, helt ned til 25 sømil, således at de kan komme ind under ordningen under visse nærmere betingelser.

Endelig stilles der forslag om nogle mere teknisk betonedede ændringer i lovens §§ 14-16 og § 18. Formålet med disse ændringer er at tilvejebringe et bedre grundlag for beskatningen i land i de første år, efter at en sømand er ophørt med tjeneste om bord. Efter de gældende regler kan det ske, at beskatningen i disse tilfælde kommer til at bygge på indkomsten i meget korte perioder. På denne måde kan tilfældigheder i høj grad spille ind, og ændringerne skal tjene til at afhjælpe dette.“

Lovforslaget fik i folketinget en velvillig modtagelse. Det hen-